

Στο

Απέραντο

Κενό

1.

Και προσπαθώ να πω ότι
Δύσκολο είναι να προχωρήσεις στη δύσκολη περιπέτεια της ζωής,
Όπου η μόνο ελπίδα είναι το φως που βλέπεις στη καρδιά σου.
Αλλά ποιος νοιάζει, δεν το βλέπει κανείς.
Ίσως δεν υπάρχει καν, ίσως είναι τόσο μακριά, αλλά ίσως είναι ήδη δίπλα.
Το φως, το φως της ζωής, το φως της ελπίδας.
Το μόνο που αναζητάς να φτάνεις.
Και μόνο τότε που φτάνεις, μπορείς να πεις
Αν αξίζει η προσπάθεια ή όχι.

2.

-Μόνο στο σκοτάδι
Κατανοείς το φως
Μόνο στη στροφή
Κατανοείς τη ευθεία
Μόνο στο φαράγγι
Κατανοείς τη κορυφή
Μόνο από μακριά
Κατανοείς το κοντά
Μόνο όταν τα έχεις περάσει
Κατανοείς το τραγούδι
Μόνο εγώ
Κατανοώ εγώ.
-Μα δεν κατανοώ.
-Κατανοείς.

3.

-Τι βλέπεις;

-1404-1453.

-Ζει.

4.

Η λογική κλεισμένη στο κλουβί
Και η τίγρη με ελεύθερη πρόσβαση
Η συναίσθημα βγαίνει σπάζοντας τη σιωπή
Στη διαδρομή όμως όχι προσχεδιασμένη
Ανακλάται η φωνή στο άδειο δωμάτιο
Όπου η έξοδο φυλάται από τον χρόνο
Κλεισμένα μάτια περιμένουν να μπουν στο όνειρο
Αλλά η καταγραφή γίνεται ασυνείδητα
Πονεμένο χέρι από παλαιό τραυματισμοί
Και η καταιγίδα παίρνει τη τελευταία ελπίδα.

5.

Είναι το τελευταίο φύλλο
Της προηγούμενης εποχής
Παλεύει τόσο πολύ να κρατηθεί
Και να μείνει ζωντανό από τα νέα

Είναι το τελευταίο φύλλο
Της αγάπης
Περιμένει τόσο πολύ να ξαναδεί
Το σπουργίτι που είδε
Μόνο μια φορά στη ζωή

Είναι το τελευταίο φύλλο
Της επιμονής
Το όνειρο που αναζητεί
Ανακαλεί στο χώρο
Διαθλεί στο χρόνο
Μέχρι σήμερα

Είναι το τελευταίο φύλλο
Της παράδοσης
Καθίσταται στο δέντρο
Βυθίζεται στις ρίζες
Αναδύεται στους κλάδους
Θρέφεται από τους καρπούς

Είναι το τελευταίο φύλλο
Της παρατήρησης
Εστιάζει στη δρωσία της βροχής
Και στη περάσματα της ιστορίας
Έως την αιωνιότητα της γαλαξίας

Μέχρι τη ημέρα
Που έβλεπε τι σπουργίτι
Το σπουργίτι του ονείρου
Δίπλα από ένα νέο

Παύει να είναι πια
Προηγούμενης εποχής, αγάπης, επιμονής, παράδοσης, παρατήρησης

Έγινε το τελευταίο φύλλο
Της προηγούμενης εποχής
Η πτώση της πεποίθησης

Αλλοιώνει με τη τελική καταστροφή,
Φυσική και ψυχική.
Η πτώση γίνεται
Όπως το τελευταίο φύλλο
Της προηγούμενης εποχής.

6.

Όταν η κατάσταση αλλοιώνει.

Όταν η καρδιά αδειάζει.

Όταν το δρόμο στενεύει.

Όταν ο κόσμος ησυχάζει.

Όταν το τροχό του χρόνου προχωράει εμπρός.

Όταν το βλέμμα του Cupido κοιτάει πίσω.

Όταν το μαχαίρι του φόνου σηκώνει πάνω.

Όταν το πτώμα του ερωτευμένου πέφτει κάτω.

Όταν η αλήθεια πηγαίνει αριστερά.

Όταν ο έρωτας πηγαινει δεξιά.

7.

Όμως δεν βρίσκονται πουθενά
Ένα μηχανήμα να καταλάβει τη καρδιά
Ούτε οι άνθρωποι οι ίδιοι
Δεν γνωρίζει τι είναι η πραγματικότητα
Δεν ξέρουμε τι κρύβεται
Πίσω από χαμόγελο
Δεν ξέρουμε τι βλέπεται
Μετά από χαιρετισμό
Δεν ξέρουμε που τοποθετούνται
Οι παγίδες για το συμφέρο
Δεν ξέρουμε τι προκαλούνται
Πίσω απο μια ομαδικότητα
Δεν ξέρεις τι είσαι εσύ
Δεν ξέρω τι είμαι εγώ
Η μοναξιά αυξάνεται
Όταν είσαι με τη παρέα
Επειδή δεν τους ξέρεις
Όσο καλά και να νομίζεις
Δεν τα ξέρεις
Ούτε αυτοί δεν σε ξέρουν
Άραγε δεν υπάρχει και η παρέα
Ούτε και η μοναξιά

.

8.

Οι απότομες αλλαγές
Δεν είναι ποτέ εκπληκτικές.
Κάποιες έχουν στάδια.
Κάποιες έχουν σχέδια.
Κάποιες περιμένουν προσπάθεια.
Κάποιες περιμένουν τη μοίρα.
Κάποιες θέλουν δικαιολογία.
Κάποιες θέλουν υποκρισία.
Κάποιες αφήνουν επιφανειακά.
Κάποιες αφήνουν δυσδιάκριτα.
Τυχαιότητα δεν είναι ποτέ ανέλεγκτη.
Βεβαιότητα δεν είναι ποτέ εξασφαλισμένη.

9.

Κρύβει η γη τα σκιά.
Φως κρύβει στη άκρη.

Άγνωστη πλανήτη.
Σύγκρουση αναπόφευκτη.

Εξελιγμένες τεχνολογίες.
Προσπάθειες μάταιες.

Άκαρδη καταστροφή.
Αντιμετώπιση ιππική.

Με λογική και στρατηγική για κοίτασμα.
Για δικαιοσύνη με θάρρος και πίστη.

«Ποίοι είναι τόσο ηλίθιοι;
Παλεύουν μόνο για αφηρημένες αξίες;»
«Ποίοι είναι τόσο ανήθικοι;
Πολεμούν μόνο για υλιστικό συμφέρον;»

Κατεβαίνουν.
Ανεβαίνουν.

Τα ίδια πρόσωπα.
Ίδιοι οι άνθρωποι.

10.

Άνεμος διασχίζει τον άδειο δρόμο
Και μπαίνει στο σπίτι.
Παράθυρο δίπλα στον Ποσειδώνος,
Φέρνει μέσα ένα κομμάτι μπλέ.
Και δίπλα ένα τραπέζι
Που έχει χορτάσει από το πέρασμα του χρόνου.
Ήταν στο τραπέζι το αγοράκι
Που γράφει ένα τραγουδάκι.

Φως από τη παλαιά λάμπα λαδιού πέφτει πάνω του.
Σκιά από το ελαφρό σώμα καλύπτει πίσω του.
Νότες ρέουν πάνω στο φύλλο.
Στοιχείους ξεφύγουν από το μυαλό.

Σκέφτεται, σκέφτεται, σκέφτεται, σκέφτεται,
Και κουράστηκε.
Ο Ύπνος τον καλεί
Στο κόσμο της φαντασίας.

Άνεμος βγαίνει εκνευρισμένος από το σπίτι.
Ποσειδώνος γύρισε στη πλάτη,
Και παίρνει πίσω τη θέα.
Απόλλων με το αμάξι του κατεβαίνει.

Μπαίνει ο πατέρας του παιδιού.
Βλέποντας το υπερφορτωμένο μολύβι,
Και το πεσμένο φύλλο μουσικής.
Θυμωμένος πολύ για τη σπατάλη λαδιού.
Μαζεύει τα φύλλα,
Και έγιναν κομμάτια.

Το αγοράκι όμως
Ήταν τόσο κουρασμένος
Και χαρούμενος.
Ο ύπνος τον κρατάει,
Και συνεχίζει το σχέδιο του στο όνειρο.

Βλέπει τα πάντα που ήθελε για όλη του τη ζωή.
Να γίνεται πραγματικότητα.
Όλο το χωριό θα πουν το τραγούδι του,
Ο κυθαριστής στο καφενείο θα τον εκτιμήσουν.
Ο σιδηρουργός θα τον καλέσει να δει το εργαστήρι.

Ο καλύτερος βοσκός θα τον κεράσει ένα κομμάτι παϊδάκι.
Ο δάσκαλος θα τον καλέσει να έρθει στο σχολείο.
Και τελικά, και το κορίτσι που συμπαθεί,
Που θεωρούσε άνθρωπο σωστή,
Που περιμένει πάντα να τον μιλήσει,
Και θα τον μιλήσει.

Το τραγούδι θα το πουν και σε άλλες χώρες,
Θα το τραγουδήσει ένας αγρότης στη Πρωσία,
Θα το τραγουδήσει ένας πωλητής στη Δανία.
Θα το τραγουδήσει ένας οδηγός του αμαξιού στη Ιρλανδία.
Θα το τραγουδήσει ένας σκλάβος στη Οθωμανική Αυτοκρατορία.
Θα το τραγουδήσουν όλοι από τη Ευρώπη.
Θα γίνει γνωστός.

...

11.

Καταιγίδα αρχίσει.
Χωρίς να το συνειδητοποιήσει κάνεις.
Στο βόρεια άκρη του νησιού.
Ξυπνάει ο γενναίος που μοιάζει με αρκούδα.
Ψάχνοντας πίσω το παιδί του.
Έχουν διαφωνήσει μεταξύ τους εδώ και καιρό.
Και ο κακός αετός παίζει τον καραγκιόζη.
Κάθεται πίσω από τον γιο.
Το σχησμό είναι αναπόφευκτη,
Από τη στιγμή που γνώρισε,
Ότι το παιδί του άλλαξε επώνυμο επιτέλους.
Ήρθε η στιγμή,
Του τελευταίου υπολογισμού.
Η τεχνολογική εισβολή,
Είναι δικαιολογία.

Γυρνάει σελίδα του η ιστορία,
Και δεν ξέρουμε τι θα γίνει.
22.7.2020

12.

Η μοναξιά εμφανίζει,
Σε εκείνος που δεν καλύπτεται.
Σώμα του εκθέσεται κάτω από φως.
Σκέψη του εξαπλώνεται στο άδειο πεδίο.
Βλέμμα του εστιάζει στο κενό της ουδείς.
Πορεία του οδηγεί στη καθαρή ησυχία.
Δεν σε επιλέγει η μοναξιά.
Εσύ επέλεξες τη μοναξιά.
Και συνεχίζεις υποχρεωτικά.

13.

Κάποια ομορφιά
Διαρκεί μόνο ελάχιστα.
Έρχονται ξαφνικά
Μπροστά σε όλα τα μάτια.
Χωρίς να είναι αναμενόμενη.
Το βλέπεις και το θαυμάζεις.
Προσπαθείς να το κρατάς για πάντα.
Αρχίζεις να τη καταγράφει.
Με όλη σου τη ταχύτητα.
Με όλη σου τη δύναμη.
Με όλη σου τη ικανότητα.
Δεν μπορείς.
Παρεκκλίνει από τη πραγματικότητα.
Αρχίζεις να μαθαίνεις
Αρχίζεις να κατανοείς.
Αρχίζεις να τα κάνεις σωστά.
Και σηκώνεις πάλι το κεφάλι
Όμως, χάνεται πια η ομορφιά.
Και κρατάει μόνο σε εκείνους που το είδαν.
Και χάνεται για πάντα.

14.

Η ξαφνική επιστολή που δίνεται
Μόλις όταν φτάνεις στο τέλος.
Ατελείωτο έργο
Που σε στέλνει πίσω στο παλαιό δρόμο.
Τρέχεις να τη τελειώσεις τη επιλογή,
Με υπερβολές υποσχέσεις.
Το ηθικό εμπόδιο
Και τη λύπη
Σε αναγκάζει να εκπληρώσεις
Τα λόγια που είπες.
Μα είναι δυνατόν;
Άρα το έκανες πάλι.
Και επιστρέφεις με δόξα και τιμή.

15.

Το ψάρι που κολυμπάει
Αντίθετως από το κύριο ρεύμα.
Το κατοίκι που δεν ανήκει
Σε κάποιο συγκεκριμένη ομάδα.
Το δέντρο που στέκεται
Μόνο του στο απέραντο έρημο.
Η δύναμη που αναπτύσσεται
Στη ανάποδη μεριά του σωστού πορεία.
Η φωνή που ακούγεται
Διαφορετικά από τη εικονική ευημερία.
Η προσπάθεια που δίνεται
Για να ανατραπεί το εκτελεστικό.
Ο άνθρωπος που δυσκολεύεται
Στο δρόμο για τη απόλυτη ομοιότητα
Ο κόσμος που αρνείται
Στις ελάχιστες διαφοροποιήσεις.
Ο λόγος που δίνει θάρρος
Στη ομιχλώδη ανωτερότητα.

16.

Μη μου λες για τη ψυχική συνομιλία.
Μη μου λες για τα ανθρωπιστικά αγαθά.
Μη μου λες για τη εσωτερική ομορφιά.
Μη μου λες για τη προσωπική χαρακτήρα.

Πες μου για το πόσα ψηφία
που έχειστο τραπεζικό του λογαριασμο.
Πες μου για τις ψευδείς απόλαυση
που παραδίδονται εύκολα.
Πες μου για τη εξωτερική εμφάνιση
που κρίνεται απλότητα.
Πες μου για τα αυτοκίνητα
που βάλουν μουσική με 213 db στο μεσάνυχτα.
Πες μου και για τις εμπειρίες
που δεν γνωρίζουμε αν είναι πραγματικότητα.

Οι συνήθειες μας οδηγεί
σε μια ζωή υπερ-επιφανειακά.
Η διαφοροποίηση στα δυο άκρα
παρουσιάζουν σκηνή σατιρικά.
Υλικά και εξωτερικά περιεχόμενα
ανεβαίνουν στη παράσταση της κυριότητας.
Η ηθική παιδεία της αρχαιότητας
Μετριάζεται και εξουδετερώνεται σήμερα.

Όμως είναι απολύτως λογικά
Αφού στα μέσα ενημέρωσης
Αυτά που βλέπεις μόνο
Είναι οι πολυτελές στιγμές.
Και βέβαια, δεν φαίνεται η ψυχή του ανθρώπου εκεί.

Για πες μου λίγο
Όταν λες στον «μπρο» σου:
«Βρε ξέρεις τι; Γνώρισα μια κοπέλα που με ενδιαφέρει πολύ!»
Τι περιμένεις να σε απαντήσει ο φίλος σου;
«Για δώσε μου φωτογραφία να δω αν είναι ωραία κοπέλα»
Η:
«Για πες, είναι κοπέλα με ψυχικά αγαθά; »
Να, η καθημερινότητα τη αποδίδει καλύτερα
Από ότι λόγια και να έλεγα.

Όμορφοι άνθρωποι έχουν προτεραιότητα.

Πλούσιοι άνθρωποι έχουν προνόμια.
Άνθρωποι σε υψηλή θέση έχουν δικαιώματα.
Και ο απλός άνθρωπος χωρίς ιδιαιτερότητα
Έστω και να διαθέτει εσωτερική ομορφιά;
Δεν έχει τίποτα.

Θα μου πεις τώρα:
«Μα τι λες τώρα βλάκα; Εγώ θεωρώ τα ψυχικά αγαθά ανώτατα! »
Μα ναι, αλλά πρέπει πρωταρχικά
Να μη είναι τόσο άσχημος.
Έτσι ώστε να μη λαμβάνεις ούτε λίγο όρεξη,
Τουλάχιστον να μη τον φοβάσαι,
Και να σε αγγίζει με τη καρδιά.
Μόνο όταν φτάνεις τη βάση,
Περνάς τη σχολή.

Απαράδεκτη η πραγματικότητα.
Όμως και αληθινά.
Η κοινωνία δεν λειτουργεί όπως θέλουνε.
Τουλάχιστον όχι όπως θέλουν οι ηθικοί.

Άραγε ποιος φταίει;
Δεν φταίω εγώ.
Δεν φταίς εσύ.
Δεν φταίμε εμείς.
Δεν φταίνε όλοι.

Όμως φταίω κι γω.
Κι εσύ.
Κι εμείς.
Όλοι φταίνε.

Φταίει η εποχή;
Ναι, αλλά όχι μόνο.

17.

Η σκηνή που ρέει κάτω από τη φεγγάρι.
Η απεριγράπτη κατάσταση μεταξύ δυο.
Η φαντασία που οδηγεί σε άλλη άκρη του κόσμο.
Η σκιά που καλύπτει τα σώματα στενά κολλημένα.
Η καινούργια περιπέτεια που δεν αναμένεται από κανείς.
Η γλυκά αίσθηση που δεν απαιτεί προσθήκη ζάχαρι.
Η ατμόσφαιρα που ταιριάζει τη μονίμη ακινησία.
Η αέρα που ξεσηκώνει το ιδιαίτερο βλέμμα.
Η λέξη που περιγράφει τα πάντα των πάντων.
Ο έρωτας.

18.

Η ζωή δεν είναι ποτέ
Αναμενόμενη από κανείς.
Η ελευθερία που αναζητείς
Μπορεί να μη είναι διαθέσιμη ποτέ.
Οι αλλαγές που συμβαίνουν
Με έτοιμες δικαιολογίες
Και περιμένουν τη ευκαιρία
Να τεθούν.
Τότε καταλαβαίνεις,
Ότι αυτή τη περίοδο δεν θα περάσει.
Η ατέλειωτη επιθυμία.
Και τη πραγματικότητα που πρέπει να αποδεχθείς.
Οι προσωρινές χαρές.
Και η αιώνια αγωνία και αστάθεια.
Με τη αθέμιτη επιθυμία.
Στο τέλος όλα
Να λιώνουν στη απόλυτη σιωπή.

19.

«Ἦρθαν.»

Ο πατριάρχης σκέφτηκε

Για πολύ χρόνο

Και άνοιξε τα μάτια του.

«Ἦρθαν επιτέλους εδώ.

Και το μυστικό μπορεί επιτέλους

Να δημοσιοποιηθεί».

.....

Στο τείχος της πόλης

Εμφάνισε μια μεγάλη τρύπα

Και αυτοί που βγαίνουν από μέσα

Ήταν αβοήθητοι Τούρκοι στρατιώτες

που δίνουν τη τελευταία πάλη

.....

Ο πατριάρχης άφησε

Το ευαγγέλιο από το χέρι του

Έβαλε πίσω το καπέλο του

Και γύρισε στο πίσω δωμάτιο.

.....

Οι στρατιώτες ανέβασαν

Στο τείχο της πόλης.

Έσκισαν την κόκκινη και λευκή σημαία

Με αστέρι και φεγγάρι

Και τίθονται η σημαία

Λευκό και μπλε

Με το Σταύρο.

.....

Ο πατριάρχης έσφιξε

Το κλειδί στο χέρι του.

Άναψε μια λάμπα

Και κατέβηκε στο υπόγειο.

.....

Χωρίς περιττή αντίσταση

Οι Τούρκοι στην πόλη

Άφησαν τα όπλα τους.

Ξέρουν ότι τελείωσε η εποχή τους.

.....

Ο πατριάρχης βρήκε την πόρτα.

Η πόρτα του μυστικού δωματίου.

Άφησε κάτω τη λάμπα

Έσπρωξε την πόρτα

Και μπήκε ύστюра μέσα.

.....
Οι Έλληνες στρατιώτες
Έκαναν ομοιόμορφο ρυθμό στο δρόμο.
Και το πλήθος στην άκρη του δρόμου
Δεν έβγαζε ούτε λίγη φωνή
Άλλωστε ακούγονται
Το «μπράβο» στα ελληνικά.

.....
Ο πατριάρχης βρήκε το χρυσό φέρετρο
Που δεν είχε ξαναδεί.
Τώρα, μπορεί να το ανοίξει.

.....
Έκανε νόημα
Στους στρατιώτες να σταματήσουν.
Ο στρατηγός οδήγησε μια καλά πειθαρχημένη ομάδα
Στην πύλη της Αγίας Σοφίας.
Έκαναν όλοι ένα σταυρό
Και μπήκαν στην εκκλησία με ήσυχα.

.....
Ο πατριάρχης έσπρωξε δυνατά το κάλυμμα
Του χρυσού φέρετρου.
Ξαφνικά,
Το έδαφος κούνησε και τα βουνά κούνησαν.
Και μια δέσμη φως
Εκπέπηκε από το έδαφος.
Και παρατηρούνται
Από Ιρλανδία μέχρι τη Σουδάν.

.....
Ο στρατηγός εκπλήχθηκε
Από αυτό το χρυσό φως
Κατευθύνθηκε βιαστικά την ομάδα
Στην πηγή του χρυσού φωτός.

.....
Από το φέρετρο καθόταν ένας νεαρός
Ντυμένος με πανέμορφα ρούχα
Και κρατώντας ένα σκήπτρο.
Δεν υπάρχει φως στο υπόγειο
Αλλά το φως από αυτόν
Φωτίζει σαν το φως του ήλιου.

.....
Κοίταξε περίγυρο,
Αλλά το μόνο που είδε
Ήταν ο πατριάρχης και ο στρατηγός
Και οι στρατοι να τον παρατηρήσει.

Ρώτησε μόνο:

«έτυγχάνομεν;»

.....

Κανείς δεν του απάντησε.

20.

Μισώ τα μέσα ενημέρωσης.
Ανοίγουν πόρτα
Για ανεπιθύμητους μνήμες.
Για άσκοπες προσπάθειες.
Για άχρηστους θάρρους.
Για άσχετες ομορφιές.
Για αθέμιτες συνομιλίες.
Για ανόητες επόμενες.
Για αποτυχημένες απόψεις.
Για αστείες πιθανότητες.
Για απίστευτες σκέψεις.
Για ακραίες λάτρες.
Για αδιάκοπες λυπείς.
Για ασταμάτητες επιθέσεις.
Για άλλα πολλά
Και πολλά άλλα
Και τα πάντα
Για μια απογοητευτική νεολαία.
Μια ζωή χωρίς πάθος και καρδιά.
Μια εποχή χωρίς αγάπη και έρωτα.
Τα έχεις μόνο στα φαντασία.
Και μόνος σου τα κάνεις
Όλα και χειρότερα.

21.

Η δικαιοσύνη με κλεισμένα μάτια.
Αφού είναι καθορισμένο τα στραβά χέρια.
Με άτιμο τρόπο έκλεψαν τη δόξα.
Και τα μέσα που χειρίστηκε χωρίς όρια.
Από ανώτερα ορίστηκε το αποτέλεσμα.
Και γίνεται τιμωρία με λιγότερα άτομα.
Η νεολαία μπαίνει με τα φώτα αναμμένα.
Και φεύγει με πεσμένα κεφάλια.
Μαζί με πολλά και διάφορα χτυπήματα.
Όμως, θα έρχονται κάποτε τα δίκαια.
Και να μη υπακούσουν τη κανόνα.
Και θα βρεθούν στο σωστό αποτέλεσμα.
Και να μη καταλήξουν σε τίποτα.

22.

Υπερβολή ανωρημότητα είναι η άμυνα του.
Αθεμιτή χαρά είναι η προστασία του.
Η εποχή αλλάζει μαζί με τις αναπτύξεις.
Η παράδοση παραβλέπει και βγαίνει από χώρο.
Δύσκολη πια η ζωή Ε;
Απαιτεί πια υπολογισμό.
Μέριμνας για τα πάντα,
Για τα συμφέροντα και τα φαγητά.
Αφήνοντας τα ηθικά ή ανήθικα ζητήματα.
Και η απλότητα.
Που πήγαν όμως, τα παιδικά σου όνειρα;
Που πήγαν πάλι, και όλες τις φαντασίες;
Η καθαρή ψυχή και η ζέστη καρδιά;
Είναι δύσκολο να τα κρατάς.
Είναι δύσκολο να τα έχεις.
Και η κοινωνία είναι τόσο δύσκολη.
Και δεν το κατάλαβα.
Άρα το κάνω το θέμα πιο απλά.
Να ζήσω με παιδική χαρά. Να ζήσω χωρίς φόβο πολλά.
Να ζήσω με φαντασία καλά.
Και με καρδιά καθαρά.

23.

Η διασκέδαση με εύκολη προσέγγιση.
Καλύπτει τα μάτια.
Κρύβουν τα προβλήματα.
Καταστρέφει τα όνειρα.

Η διασκέδαση με χοντρή προσέλευση.
Ισχυρίζει η άγνοια.
Ικανοποιεί τη εξουσία.
Ισοπεδώσει τα όνειρα.

Η διασκέδαση χωρίς καμία αξία.
Αδρανοποιεί τη επιθυμία.
Αχρηστεύει τη δυνατότητα.
Ακινητοποιεί τη ρευστότητα.

Είναι παγίδα της εποχής.
Είναι παγίδα για μας.
Είναι το εύκολο τρόπο
Και το χειρότερο από όλα.

Η διασκέδαση αυτή
Δεν έχει όρια και σύνορα.
Η σταθερότητα τυφλώνει.
Τότε που λήγει η ευημερία.
Και ξεκινήσανε να πούνε αλήθεια.
Τελειώνει τη ψευδή άνεση
Της μεσαία τάξης.

Τότε μόνο βλέπεις ξαφνικά
Δεν έχεις τίποτα.
Και μη εκπλήσσεις
Με το αποτέλεσμα.
Γιατί επέλεγες τον πάθος
Αντί να βυθιστείς
Στον βελτίωση σου.

Η απόκτηση της ικανότητας
Δεν είναι ποτέ απλά.
Και δεν υπάρχει άλλο δρόμο
Εκτός από να κουραστείς.

Είναι το πρόβλημα της εποχής,

Και δεν το συνειδητοποιεί κανείς.
Μόνο όταν γίνεται σεισμό
Φαίνεται αυτά που διατηρεί αιώνια.

Όντως πολύ θλίψη.
Αυτες μέρες διαβάζω πολύ από Zhihu,
Μικρές νουβέλες που αφηγεί για γλυκές έρωτες στο σχολείο.
Όταν τα διαβάζω νιώθω πολύ γλυκό.
Όταν τα ξανασκέφτομαι αυξάνει άλογο θλίψη.
Όλα που περιγράφεται
Ανεξαρτήτως αν τα έχω ή όχι
Μόλις πήραν το δρόμο προς αντίθετη κατεύθυνση
Και απομακρύνεται από μένα για πάντα.
Βλεπώντας τη εμπειρία μου στο σχολείο.
Είμαι σαν ένας ηλίθιος που μπήκε στο τσίρκο.
Δεν ξέρω να κάνω τίποτα.
Και στο να βλέπω παράσταση, είμαι πρώτος.
Δεν έχω γλυκό έρωτας.
Έχω μόνο στεναγμός για ανίαχυρους.
Έχω και επιμονή για ανόητους.
Έχω επίσης απελπισία για τη ανήμπορο στη αλλαγή.
Τι γίνεται αν και τα είπα εδώ έξω.
Ούτως ή άλλως είμαι ανήκω σε αυτούς
Που δεν αξίζουν καν να αναφέρονται όνομα
Στη νουβέλα.

25.

Ο τέρας από τη κόλαση.
Φερνει παντού έγκλημα και βία.
Βγαινει από τον κάτω κόσμο.
Και ήρθε εδώ δίπλα.
Ανεβαίνει να με δει.
«Δεν σε φοβάμαι.» είπα.
«Όμως κρίμα δεν θα είναι
Να φύγω από δω
Χωρίς να έχω ποτέ κοπέλα;
Πόσο μεγάλη μοναξιά!»
Κούνησε το κεφάλι του,
Και συμφώνησε με όσα είπα.
Και με άφησε να ζήσω
Μέχρι να βρω μια κοπέλα.

Πω, θα ζήσω για πάντα τώρα

26.

Λέω και ακούω.

Ακούς και λες.

Ότι σκουπίδια βρίσκω από το μυαλό,

Τα βγάζω έξω και τα τοποθετώ.

Τι βλακεία λέω εγώ;

Όμως εσύ δεν βιαστικές να με βρίσεις.

Ξεκίνησες να με εξηγείς.

Να έρευνας και να πεις.

Να επιμένω περισσότερο για αυτά που έχω τώρα.

Φοβάμαι να σε χάσω, και να χάσω όλο το κόσμο.

Να παίζει τη τραγωδία ξανά.

Αρα ας το ξεκαθαρίσουμε.

Ας κρατήσουμε ότι έχουμε ακόμα τώρα.

Θέλω να σε κρατήσω εδώ για πάντα.

Έστω και σαν φίλους.

Να επιμένω.

-Αχ γίνεται ακόμα χειρότερα τώρα.

-Δώσε τον λίγο παραπάνω φάρμακο.

-Εντάξει. Μόνο σε μας στο φρενοκομείο επιμένουν για φιλία.

27.

Αυτά που θες να πετύχεις
Δεν τα καταφέρνεις όλα.
Κάποια από αυτά εξαρτάται από σένα.
Κάποια από αυτά δεν εξαρτάται από κάνεις.
Κάποια από αυτά καθορίζεται από προσπάθεια.
Κάποια από αυτά μόνο έχεις να τα περάσεις στη τύχη.
Κάποια από αυτά βλέπεις τη άμεση συνέπεια.
Κάποια από αυτά θα σου κρατήσουν μακροχρόνια.
Η ζωή είναι μια γεμιστά από αβεβαιότητα.
Και το μόνο που έχεις είναι να το φτιάξεις όσο καλύτερο γίνεται
Και να το καταπιείς.

28.(0.)

Καρπός οικοδομικός κοπανάει το συνταγματικό ημιαξόριο.
Τα σποριάγγεια οπλίζουν μετρήσιμα τιποτένια ημερόνυκτα.
Η αναρρίχηση ζεσταίνει τον ξενοδόχου πηδηχτός.
Ο διαβατάρης, όμως, εναρμονίζει το απόδημο καταράχι.
Η αρχή ρέπει τη ευμέγεθη ταφόπλακα.
Η πλειοψηφία κραυγάζει γλυτώνοντας τη ιδιαιτερότητα.
Η διαθήκη γελάει πως το κεραμύδι δεν επινεύει.
Πόση σκνυρή παράκαμψη
Και πόση σταθμητή φαρίνα!
Με τη σαπινόπερτρα τουριστική
Και με τη πορεία ομόκεντρη
Εγώ λιμάρω τον δολοφονικό γρίφο.

29.

Τέλεια είναι ίντερνετ.
Μας φέρνει
Άνθρωποι και γεγονότα.
Κοντά και μακριά.
Σημαντικά και αχρείαστα.
Προσωρινά και αιώνια.
Χρήσιμα και ανούσια.
Άκουστά και άγνωστα.
Χαρούμενα και λυπημένα.
Ίδια και διαφορετικά.
Πρόχειρα και προετοιμασμένα.
Έκπληκτα και αναμενόμενα.
Επιφανειακά και εμβαθυσμένα.
Πάντα και τίποτα.
Εγώ και εσύ.

30.

Έβαλα τη μάσκα να κρύψω.
Να βλέπω καλύτερα τον κόσμο.

Οι περισσότεροι ζητούν σωματική τόνωση.
Έστω και να μένει μόνο στα λόγια και φαντασία.
Άλλοι προχωρούν με τεράστια δυσκολία.
Προσπαθούν να μη μολυνθεί από ατμόσφαιρα.

Τα ηθικά εμπόδια και τα κοινά βλέμματα δεν πέφτουν,
Στα μυστικά μέσα που δεν δηλώνει όνομα.

Άρα τι πόθος και τι θάρρος αναπτύσσεται,
Στο άγνωστο και αθέμιτο έδαφο.
Μόνο ελάχιστοι θέλουν ή τουλάχιστον σεβαστούν

Σε κατάσταση μηδενικής πληροφορίας.
Οι άνθρωποι που αναζητούν τη καθαρή ψυχή,
Δεν τούς είδα πουθενά εκείνοι τη μέρα.

Θέλουν μόνο να ζουν και να απολαύσουν
Τις δικές του ψεύτικες
Εικονικές πραγματικότητες.

Τα προετοιμασμένα λόγια
Για κάθε άκαρδη ψυχή.
Που δεν τα βρουν ούτε με τα λόγια μου.
Θα πάνε βίαθως όλοι
Στα επόμενα θύματα.
Χωρίς να δουν, έστω και για λίγο
Γιατί φτάνουν σε αυτό το σημείο.

Κάποιοι από τους ανέλεγκτους
Είναι και τελικά έξυπνους.
Ξέρουν πως δεν θα βοηθάει
Και δεν έχει καμία σημασία.

Όμως δεν παλεύουν να αντισταθούν.
Λιώνουν στη ψευδή αυτοπεποίθηση.
Και επιλέγουν να μη ξυπνήσουν.

Τι να τους κάνω άραγε;
Τότε καλύτερα άσε τα άγρια άγρια.

Και ασχολήσου με τα «πολιτισμένα».

Δεν είναι καλο αυτό που λες.
Ντρέπομαι κι εγώ για σένα.
Είπε ο αρχαίος Κινέζος ποιητής:
«Αδύνατη και ευγενική δεσποινίς.
Πρέπει να τους ξεκινήσεις τη φιλιά
Με "τοιν" και "σε".»
Εσύ πώς το κάνεις έτσι?
Στη σύγχρονη κοινωνία,
Ατμόσφαιρα της κοινωνίας μολύνεται,
Ήθος του ανθρώπου πεθαίνουν,
Τα πουλιά της λύπης,
Τραγουδούν όλοι για σένα.
Για τη ανήμπορο σου!
Σαν ένα μόριο νερό σε ένα κύμα.
Φτάνεις μια φορά στη κορυφή
Ύστερα χανεσαι στο πλήθος.
Γίνεται έτσι;
Δεν έχω ξαναδεί άνθρωποι όπως εσένα!
Σηκώνω το κεφάλι μου.
Βλέχω τα φύλλα του δέντρου πεφτοθν.
Καταγράφει σε καθένα
Μια λυπηρή μου εμπειρία.
Τον τροχό της ιστορίας προχωράει.
Αυτό που καταστρέφεται μαζί κάτω από τον τροχό
Είναι οι ασήμαντοι όπως εγώ και εσύ.
Το ποτάμι του χρόνου ανακατεύει.
Ενώ εσύ και εγώ.
Θα ταφόμεσθε εδώ κάτω.
Θα βυθιστούμε.
Θα κατεβούμε.
Θα χαθούμε.
Θα εξαφανίσουμε.

32.

Πάλι στέκει εκεί.
Το αιώνιο δέντρο.
Και με τη δική του επιλογή.
Εμποδίζει στη ίδια τη επιλογή.
Τι ήταν αυτό άραγε.
Αυτό που οδηγούσε στο αυριανό φεγγάρι.
Αυτό που πηγαίνει στο απέραντο γαλάζιο έρημο.
Αυτό που φτάνει στη μεγάλη και δύσκολη διαφθορά.
Και εκείνο που την διανύει με ομολογία.
Με περίεργες επεξεργασίες.
Ανύπαρκτα και απίστευτα φαινόμενα.
Και το δύσκολο περπάτημα.

33.

Το μέλλον θα είναι ο άνοδος και τα σκουπίδια.
Ανοίγει τα μάτια του και
Κάνει τη δουλειά.
Ανεβείτε στα βουνά.
Ο ήλιος θα ανέβει και το νερό
Θα σταματήσει.
Ξερά χόρτα στον κήπο
Με ένα μεγάλο πράσινο
Φράχτη στο πλάι.
Και στέκονται σε μια εντελώς διαφορετική ζύμη,
Συνήθως τρέχει με μια πιπίλα φιδιού.
Ο άνεμος φυσούσε
Και το γρασίδι στέγνωσε.
Μπαλκόνι, τσάντα ή ξύλο.
Εάν δεν με αφήσετε,
Μην με αφήσετε.
Γεμάτα ζεστά κόκκινα,
Υπάρχει κόκκινο, κόκκινο, λευκό χιόνι.
Τα λουλούδια ήταν τόσο όμορφα.

34.

Κοίταξα γύρω και ε;
Είδα ένα δέντρο γεμάτο βερίκοκα, ρ
Ροδάκινα και αχλάδια.
Υπήρξαν επίσης διαφωνίες για τα λουλούδια.
Το νερό ήταν επίσης πόσιμο.
Υπάρχουν όμορφα λουλούδια στην περιοχή.
Τα ζιζάνια πρέπει να μοιάζουν με αστέρια.
"Προφανώς δεν στεγνώνω και ο αέρας είναι κακός."
Έτσι έγινε σαφές για το ρόλο της μητέρας.
Η παράξενη μυρωδιά του αέρα στο φούρνο
Αγγίζει το άρωμα των βοτάνων
Και των λουλουδιών έναντι αμοιβής.
Ως αποτέλεσμα,
Το τραγούδι χάνει το καφέ λουλούδι του
Και πρέπει να είναι στον αέρα,
Οδηγώντας σε λεπτό λαιμό και τρεχούμενο νερό.

35.

Ο βοσκός πρέπει να ακολουθεί τον ταύρο
Με δυνατό θόρυβο καθ' όλη τη διάρκεια της ημέρας.
Τουλάχιστον 3 βροχερές ημέρες 2.
Μην ανησυχείτε.
Το κεφάλι του ταύρου καπνίζονταν πάντα προς το δρύινο δάπεδο.
αΑλλά δεν βλέπετε,
Οι λεπίδες είναι σκληρές
Και μερικές από αυτές κερδίζουν γλ
Για το γρασίδι.
Τη νύχτα, λευκά και κίτρινα φώτα
Φωτίζουν την ήσυχη, ήσυχη νύχτα.
Όταν πηγαίνουν στο χωράφι
Πίσω από την πέτρινη γέφυρα
Και τη βασίλισσα
Καθώς και το γήινο κράνος
Πηγαίνουν αργά για να δουν ανθρώπους
Που δεν φορούν ρόμπες.
Στη συνέχεια, το θλιβερό ντους.

36.

Περισσότερος αέρας
Και προσγείωση χωρίς αγκάθια.
Και όλες οι πόλεις γεννήθηκαν
Σαν αυτές και θέλει την κάλτσα του
Να τον σπάσει.
Και να σπάσει την καρδιά του.
Σε ένα έτος της χρονιάς,
Πολλοί νέοι κολυμβητές
Αφοσιώθηκαν στις τέχνες.
Η άνοιξη φαίνεται να έχει φτάσει. Σηκώστε
Από το κεφάλι
Μέχρι τα δάχτυλα.
Όταν ανθίζει, το κορίτσι λουλουδιών
Γελά καθώς περπατά.
Μου αρέσει πολύ
Το δεξί μηρό
Και το βλαμμένο πόδι.

37.

Χαμένο ιστορία και συναίσθηση.
Και αφελή προσπάθεια και επένδυση.
Ανόητη σκέψη και περίεργη περιγραφή.
Προέλευση της απόλυτης δικαιοσύνης.
Για ένα άτιμη εκτέλεση της εποχής.
Και η διεθνή τραγουδίστρια.
Που γελάει για τους γαύρους σε κουτιά.
Και χοροπηδάει πάνω στη ανοησία.
Το θλιβερό μωρό για μια εμπειρία.
Τα διαβάζω και το δύσκολο υπόθεση.
Αχ! Πόσο καλή ήταν τη προσπάθειά!
Δεν άξιζε το αποτέλεσμα για δρομο.
Και απλή διήγηση βλάπτει τα νευρικά κύτταρα.
Όμως που θα καταλήξουν;

38.

«Η ζωή τι είναι; »

Ρωτάει το αγοράκι στον πατέρα του.

«Η ζωή είναι μια περιπέτεια.

Είσαι σαν ένας τυφλοπόντικας.

Δεν βλέπεις τι έχεις μπροστά σου.

Το μόνο που έχεις

Είναι η ελπίδα και το στόχο.

Θα σκάβεις.

Θα ανοίγεις δρόμο.

Θα μαζεύεις φαγητό.

Θα βελτιώσεις τη ικανότητα σου.

Θα βλέπεις τη παρέα που σου αρέσει.

Θα γνωρίσεις σύντροφο που θα έχεις

Για όλη τη ζωή και για πάντα.

Θα παντρευέσαι.

Θα γεννιέται το παιδί σου.

Τα παιδιά σου.

Θα συναντάς όλα και διάφορα πράγματα.

Ευχάριστα ή δυσάρεστα.

Σημαντικά και ασήμαντα.

Και ύστερα, φτάνεις εκείνο το σημείο.

Που θα σταματήσεις αναγκαστικά.

Είτε έχεις φτάσει εκεί που ήθελες αρχικώς.

Είτε έχει αλλάξει το στόχο σου στη μέση.

Είτε πολύ κρίμα, δεν πρόλαβες ακόμα.

Θα σταματήσεις εκεί. »

Ναι, δίκαιο έχεις, φίλε μου.
Εδώ όλα ωραία λες.
Αλλά δεν είπες στο παιδί.
Ότι δεν υπάρχει εκεί.
Δεν υπάρχει δρόμο.
Δεν υπάρχει ελπίδα.
Δεν υπάρχει στόχος.
Δεν υπάρχει φαγητό.
Δεν υπάρχει ικανότητα.
Δεν υπάρχει παρέα.
Δεν υπάρχει σύντροφο.
Δεν υπάρχει γάμο.
Δεν υπάρχει παιδί.
Δεν υπάρχει όλα.
Δεν υπάρχει διάφορα.
Δεν υπάρχει ευχάριστα.
Δεν υπάρχει δυσάρεστα.
Δεν υπάρχει σημαντικά.
Δεν υπάρχει ασήμαντα.
Δεν υπάρχει εκείνο το σημείο.
Δεν υπάρχει κρίμα.
Δεν υπάρχει η ζωή.
Δεν υπάρχει τίποτα.
Δεν υπάρχουν.
Αχ.
Δεν υπάρχουμε.

40.

Εκπλήσομαι πάντα
Από τη τυχαιότητα που παρουσιάζει η ζωή.
Όλα όσα βλέπεις
Συμβαίνουν ή δεν τα βλέπεις.
Ανακατεύει τη αυριανή ελπίδα.
Και το χτεσινό κρίμα.
Παρά τη τρυφερότητα που κρύβεται
Σε κάθε καρδιά.
Και τα συναισθήματα
Για τα γεγονότα που φαίνεται τυχαία.
Αλλά η αλήθεια πάει για όλα.
Και σε κάθε στροφή
Αναπτύσσεται και αδειάζει κάθε ψυχή.
Για να γεμίσει τη ζωή.

41.

Πολλά σχόλια.

Ένα είναι όμορφο πολύ.

Δυο είναι δυνατή.

Τρία είναι βαθύ.

Παραπάνω είναι περιττή.

42.

Υπερβολικός πόνος.
Για μια συνειδητή συνέπεια.
Απαραίτητη πορεία.
Εξέταση για αντοχή.
Κάθε άχρηστη δράση.
Οδηγεί σε ένα άχρηστο αποτέλεσμα.
Η βραδιά χωρίς ύπνο.
Σκιωμένη όλη τη ψυχή.
Ξαπλώνει στο κενό.
Παύουν στο ύπνο.
Ύπνο μακροχρόνια.

43.

Ξαφνικό χάσιμο ισορροπίας.
Απότομη κατανόηση.
Γρήγορη μεταβολή.
Δύσκολη μετάπτωση.
Απρόβλεπτη αλλαγή.
Εκείνη όμως δεν καταλαβαίνει.
Αρχίζει να αγχώνει.
Προχωράω και δεν απαντώ.
Μου φάνηκε τόσο ηλίθιο
Πριν να έχω καλοσκεφτεί
Μετά που καλοσκέφτηκα,
Μου φάνηκε ακόμα πιο βλάκα.
Πως το κατάφερε;
Κοροϊδεύει τον εαυτό του;
Και τα αφήνει όλα πίσω.
Και πάνε για να πάρουν αέρα.

44.

Καταρρέει και το τελευταίο πύργο.
Όταν κατάλαβα ότι
Είμαι όπως και τους άλλους για σένα.
Και δεν είμαι ιδιαίτερος.
Δεν είμαι διαφορετικός.
Όταν χρειάζεται τα στέλνουν.
Και η δώρο έρχονται από κάθε μεριά.
Ότι δώρα, όλα δώρα, κάνουν.
Αν δεν θες, γιατί δέχεσαι;
Διατηρεί τη όρεξη και θέληση
Από κάθε πρόσωπο.
Και δεν απορρίπτει, δεν τα εγκρίνει.
Τα αφήνει εκεί για να συνεχίσει.
Τότε καταλαβαίνω.
Χιλιάδες ώρες έφυγαν αθέμιτα.
Και άδικο παλεύω.

45.

Γίνεται αυτός διαφανής.
Δεν βλέπεις τα νεα του.
Δεν τον πες τα νέα σου.
Δεν βλέπεις το πρόσωπο του.
Δεν σε νοιάζει τι θέλει και τι κάνει.
Δεν τον στέλνεις μήνυμα.
Δεν τον στέλνεις ένα χρόνια πολλά στη γενέθλια του.
Δεν λαμβάνει τη καλή χρόνια από κανείς.
Δεν κανονίζεις να βγεις μαζί του.
Δεν θα τον θυμάσαι.
Δεν υπάρχει.
Είπε ένας:
Δεν είναι φοβιστικό το να πεθαίνεις σωματικά.
Αλλά να πεθαίνεις ψυχικά και κοινωνικά.
Εγώ όμως λέω το αντίστροφο.
Χειρότερο είναι να ζήσει
Πεθαμένο κοινωνικά.

46.

Όμως επιμένω.

Χωρίς να γνωρίζω το τέλος.

Δεν ξέρω.

Είναι και μερικές φορές.

Το αποτέλεσμα είναι πιο σημαντικό

Από τη διαδρομή.

Είναι ένα τρόπο για να αυτοεξαπατήσει.

Εφόσον τη πέρα δεν είναι εκείνη που θες.

Και η πορεία σε πληγώνει.

Το μόνο που έχεις να πεις είναι:

«Καλά, καλά.»

Και να συνεχίσεις.

Σκεπτόντας ότι κέρδισες κάτι.

47.

Αστέρι της μοναξιάς.
Απόσταση που φαίνεται κοντά
Αλλά μακριά ουσιαστικά.
Διασχίζει το κενό.
Φτάνει στο μάτι.
Όντως, πολύ κοντά δεν φαινόταν;
Νόμιζα ότι γίνεται.
Αλλά όμως δεν το επιβεβαιώνω.
Δεν ξέρω τι μου γίνεται.
Χτεσινό καφέ και χειμωνιάτικα τράπουλα.
Τι λέω;

48.

Καταγράφω και αποθηκεύω.
Αποδέχομαι ότι δεν είμαι μεγαλόψυχος.
Ζηλεύω.
Ζηλεύω πολύ.
Προσπαθώ.
Επεξεργάζομαι
Το πιο δύσκολο θέμα για μένα.
Δεν τη είχα πετύχει ποτέ;
Ή περνάει δίπλα δίπλα;
Δεν ξέρω τι συμπεράσμα βγάζω.
Αλλά ζω ανά πάσα στιγμή
Μεγάλη ανατροπή στη ψυχική θέση.
Νιώθω πριν ότι βλέπω φως.
Αλλά αν κακοσκεφτώ,
Δεν μπορώ.
Σαν ένα φίλτρο.
Φαίνεται τέλειο αλλά παντού τρύπα.
Αντικρούει.
Ας το κάνουμε μέχρι τέλος.

49.

Τέλος της κωμωδίας
Είναι πολύ συχνά
Αρχή της τραγωδίας.
Υπάρχει
Τραγωδία σαν κωμωδία
Και
Κωμωδία σαν τραγωδία.

50.

Οι συνήθειες που πιστεύω
Ότι θα διαρκήσκει χρόνια
Αλλάζει κάτι χρόνο.
Η συνάντηση μετά από 5 χρόνια.
Εσύ δεν είσαι πια εσύ.
Εγώ δεν είμαι πια εγώ.
Άνθρωποι που νοιάζονται πολύ.
Φίλοι που ήθελαν για μια ζωή.
Χάνεται χρώμα στο μνήμη.
Σβηνεται οι σημαντικές στιγμές.
Αυτοί που νόμιζες ότι δεν θα ξεχάσεις.
Γλυκές και ζεστές στιγμές.
Συνόδευε θα δύσκολα χρόνια.
Όπου ξανά βλέπω τώρα
Γελάω για όλα όσα εκανα
Άσε.
Από τη στιγμή που έγιναν περαστικοί.
Σας εύχομαι να έχετε αιώνια επιτυχία.
Είτε θα σε θυμάμαι είτε όχι.

51.

Κάτι έγγραφα εδώ.
Δεν ταιριάζουν.
Τα έσβησα όλα.

52.

Με ανοιχτά μάτια
Περπατάς στη ομίχλη.
Καλύπτει το περιβάλλον όμως πρέπει να προχωράς.
Δεν ξέρει τη κατεύθυνση που θα φάσεις
Όμως το τλεός που αναζητάς είναι σαφής.
Να βρεις τα άλλα κομμάτι σου
Για όλη τη ζωή.

Δεν ξέρεις που είναι.
Δεν ξέρεις καν αν υπάρχει.
Δεν ξέρεις πότε θα το δεις.
Και δεν ξέρεις τι να κάνεις.

Πολλές φορές νόμιζεις ότι το βρήκες.
Πλησίασες για να το πιάσεις.
Αλλά τελικά
Ήταν σκιά της ελπίδας.

Ομολογούσες για τη πρώτη φορά.
Και σιωπή για τη δεύτερη φορά.
Πόνεσε τη τρίτη φορά.
Και ηρέμησε από κεί και πέρα.

Ήξερες πως ήταν απλά σκιά.
Αλλά συνεχίζεις να πλησιάζεις.
Δεν θέλεις να αφήσεις,
Έστω για μια ελαχιστή μικρή πιθανότητα.

Πάλευες για χρόνια.
Πάλευες μέχρι τώρα.
Πάλευες με δυσκολία.
Πάλευες για κάθε φορά.
Σαν να είναι η πρώτη.
Με πάθος και ορμή.
Με φλόγια στα μάτια.

Καθώς έγιναν μάταια όλα και όλα.
Νιώθεις απελπισμένα.
Πάυει να βλέπεις φως μπροστά.

Μέχρι εκείνη τη μέρα.
Εμφάνησε ξαφνικά, και άγνωστα.

Νιώθεις πάλι τον πόθο στη ψυχή.
Ξαφνικά με αγωνία.
Και μπαίνει ξανά το φως ξανά στο χώρο.

Όμως, τα μάτια σου τα κρατάς κλειστά.

Σου φέρεται καλά.
Καλύτερα από όσα περιμένεις.
Σου φάνηκε όμορφα.
Ομορφότερα από ότι έβλεπες.

Σου δίνει θάρρος και χαρά.
Σου αφήνει εμπιστοσύνη.
Σου πλησιάζει απότομα.
Σου αντιδρά θετικά.

Αλλά ύστερα φοβήθηκες.
Πως τόσο καλά;
Μήπως απ' τη άλλη μεριά
Κάνεις το ίδιο για όλους;

Άπλωσες τα χέρια.
Μαζεύεις τις αποδείξεις.

Άνοιγες τα μάτια.
Βλέπεις και άλλος κοντά του.
Άκουσες τα λόγια.
Βρήκες και άλλους που μιλάει.

Φοβήθηκες.

Δεν ξέρεις τι συμβαίνει.
Δεν ξέρεις αν εσύ είσαι μοναδικός για εκείνη.
Δεν ξέρεις αν είναι αλήθεια αυτό που βλέπεις.
Δεν ξέρεις και πως σε βλέπει.

Η αβεβαιότητα κυριαρχεί.
Δεν βλέπεις άκρη.
Ας συνεχίσουμε.

53.

Τι είναι το λατζίσο;

Λατζίσο είμαι εγώ.

Λατζίσο είσαι εσύ.

Είναι η δύναμη που μας στηρίζει στον κόσμο.

Είναι το φως που γεμίζει κάθε γωνία της ζωής.

Είναι η αλήθεια και η ελπίδα.

Είναι το αβέβαιο και το βέβαιο.

Είναι τέλος κάθε είδος μαρτηρίας.

Είναι συν.

Είναι μεγάλος.

Είναι πάνω.

Είναι στο άλλο χωροχρόνο από μας.

Λατζίσο δεν είναι τίποτα άλλο.

Είναι τα πάντα.

54.

Εἶμαι ἡλίθιος.

Εἶσαι ἡλίθιος.

Εἶναι ἡλίθιος.

Εἴμαστε ἡλίθιοι.

Εἴσαστε ἡλίθιοι.

Εἶναι ἡλίθιοι.

55.

Μεγάλη διακοπή

56.

Έλλειψη η αίσθηση της ασφάλειας.
Υπερβολική ευαίσθητη.
Σαν το σαλιγγάρι.
Φαίνεται σκληρό
Μία μαλακή καρδιά μέσα.
Βιαστικός για το αποτέλεσμα.
Κοροϊδύω τον εαυτό μου.
Δεν υπάρχει φάρμακο για να μετανιώσεις.
Νόμιζες ότι βρήκες θέση να το αφήσεις.
Τελικά ξανά τίποτα.
Παλιό δωμάτιο με παλιό πιάνο Παλαό σπίτι
Παλιό τραγούδι και παλιό δρόμο.
Τραγούδι στη κινηματογραφική τέχνη.
Δεν μπορώ να επιστρέψω.
Έχασα τη θερμοκρασία.
Για μία μέρα μόνο απλά
Να επιστρέψω.
Αλλάζω τα πάντα.
Εμποδίζω τη αποχώρηση της σκέψης.
Κρίμα, δεν γίνεται.
Αύριο είναι αύριο.
Δεν θα είναι εχτές.
Καλοβραδυκαληνυχτακαλοονειρο.

57.

Είναι εκείνες τις στιγμές
Σε ακουπαι στο βάθος της καρδια σου
Και τρεμεις, σηκώνουν οι τριχες, πεφτουν τα δακρυα
Μια αναμειξη απο συγκκινιση, εκπληξη και λυπη
Σαν τελος ενα σημαντικό εργο
Καθεσαι κατω
Πιανεις στυλο
Πιανεις χαρτι
Προσπαθεις να διατυπωσεις αυτο που σου ερχεται
Ομως δεν διαρκει για παντα
Χανεσαι στο συναισθημα
Δεν ξερεις πως να το τυπωσεις
Οπως βλειπεις ενα παλαιο σου φιλο
Και δεν ξερεις τι θα τον πεις
Απογοητευεις
Στεναχωριεσαι
Για συναισθηματα και στιγμες
Που χανονται στη μαυρη τρυπα του μυαλου
Και παυουν να σε πειραζει
Να ξαναδεις τη σκηνη
Δεν θα το νιωθεις

58.

Η πράξη είναι ανώτερα
και τα λόγια δεν είναι τίποτα.
Η λόγια έρχεται από τη σκέψη.
Η σκέψη έρχεται από τα λόγια.
Η διαφορά είναι μόνο
από το βαθμό που το προσπαθείς.

59.

Όταν κάτι προσπαθείς πολύ
Και δεν το καταφέρνεις,
Ενώ ο άλλο προσπαθεί λίγο
Και πετύχει.
Θα θυμώσεις.

60.

Αδικία.
Πόλεμος.
Ταραχή.

Φτώχεια.
Πείνα.

Αστέγια.
Ναρκωτικά.

Έγκλημα.
Φόνος.

Θάνατος.

«Και τι με νοιάζει όλα αυτά;»
Και τι σε νοιάζει όλα αυτά.
Σε νοιάζει μόνο το καφέ σου στο χέρι.
Και το φαγητό αύριο το πρωί.

61.

Να αποκτήσουν το κύρος του μαθηματικού.
Για να επιβιώσουν πιο αξιοπρεπώς,
Σε αυτόν τον θορυβώδη και δυσνόητο κόσμο.
Σε αυτό το κόσμο του κυνηγήματος, της απελπισία, και του ανακατέματος.
Σε αυτό το κόσμο του εγκλήματος και της μαρτυρίας.
Χρειάζεται αυτή τη δύναμη.
Για να τους στηρίζουν και να προχωρήσουν.

Αυτή τη δύναμη δεν μας δίνει η θρησκεία,
Δεν μας δίνει τα χρήματα,
Δεν μας δίνει ούτε η αγάπη,
Αλλά μας δίνουν τα μαθηματικά.

Είναι λύση των παντών αγνώστων.
Είναι φάρος στη σκοτεινή μέρα.
Με καταιγισμό από επίθεση και εισβολή.
Είναι οάσεις του απελπισμένου ανθρώπου,
Που έχει περπατήσει εκατοντάδες χιλιόμετρα,
Και επιτέλους γίνεται η ανάπαυση.
Είναι το φαγητό στο μπολ,
Του παιδιού της φτωχής χώρας της Αφρικής,
Που τον δίνει τη δυνατότητα να συνεχίζεται η ζωή του.
Είναι το φως.
Είναι τα ποιήματα,
Και τα προσπέρασμα όλων μας από αυτό το κόσμο.

Τι μπορούμε να είμαστε;
Τι είμαστε και τι θα είμαστε;
Ούτε άμμοι δεν είμαστε ως προς το μεγαλείο του σύμπαντος.
Ο άμμος δεν έχει ζωή.
Ποιος ξέρει αν ο άμμος έχει ζωή ή όχι;
Μόνο νοιαζόμαστε για τον εαυτό μας.
Αν είχε ζωή; Και τι;
Και τι μπορούμε να κάνουμε;

Χα, και τι να κάνουμε.
Να κάνουμε συζήτησης μιας μαθηματικής απόδειξης στη τάξη.

Κωμωδία και Τραγωδία.

Καταστρέφεται τη τελευταία ελπίδα του παιδιού.

Πτώση της πίστη και της εμπιστοσύνης.

Στήθηκε το άγαλμα της δικαιοσύνης.

Νίκη χωρίς καμία αμφιβολία.

Ανάμειξη της αμηχανίας και του μοχθηρό.

Εδώ μαζεύει τα πτώματα της μαθηματικής μάχης.

Κιμωλία στο χέρι και τρέμει.

Με αποδείξεις ως ασπίδα και ισχυρισμούς ως σπαθί.

Και η μάχη διαδραματίζεται,

Στο εδάφιο της φαντασίας, της λογικής, και της ορθότητας.

Εξάχνωσης της ψυχής στη κορυφή.

Μόνο η πράξη μαρτυρεί τη θόρυβη κρούση.

Η παράσταση παριστάνει χωρίς να σχολιάζει.

Το ακροατήριο εμπνέει, και εμπνέεται.

Αποφυγή της απόλυτης σιγή.

Τέλος της μιας δυναστείας.

Δεν επιμείνει, επειδή δεν πρέπει να υπάρχει.

Η δυναστεία της εικόνας.

Και αντικαθίσταται από άλλη δυναστεία.

Η δυναστεία της λογικής απόδειξης.

63.

64.

65.

66.

67.

68.

70.

71.

73.

75.

76.

77.

78.

85.

87.

90.

91.

